

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 3314/17
25.01.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелице Пајовић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за производњу, спољну и унутрашњу трговину „АА” Доо, ..., ул. ..., чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из Београда, ул. Вишњичка бр. 36, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења туженог број: 463-02-35/2016-07 од 24.01.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, Одељење Нови Сад, ул. Сутјеска бр. 3 и Општине Ириг, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Ириг, у предмету права на претварање права коришћења на грађевинском земљишту у државној својини у право својине, након усмене јавне расправе одржане дана 23.01.2019. године, у нејавној седници већа одржаној дана 25.01.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, број: 463-02-35/2016-07 од 24.01.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20 да тужиоцу Предузећу за производњу, спољну и унутрашњу трговину „АА” Доо, ..., ул. ... на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 36.790,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

III **ОДБИЈА СЕ захтев** заинтересованог лица Републике Србије за накнаду трошкова управног спора

IV **ОДБИЈА СЕ захтев** заинтересованог лица Општине Ириг за накнаду трошкова управног спора

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба „АА” Д.о.о. ..., изјављена против решења Службе за заштиту животне средине и урбанизам Општинске управе Општине Ириг број: 04-463-4/2015 од 8. јануара 2016. године. Тачком 1. диспозитива ожалбеног решења усваја се захтев „АА” Д.о.о. ..., па се утврђује право на претварање права коришћења на грађевинском земљишту у државној својини у право својине досадашњег корисника „АА” д.о.о. ... на изграђеном грађевинском земљишту, означеном као катастарска парцела број .../..., по начину коришћења земљиште под зградом у површини од 19 ари 64 м², земљиште под зградом у површини од 5 ари 28м² земљиште под зградом у површини од 6 ари 22 м², укупне површине 1 ха 89 ари 32 м², уписана у лист непокретности број ... КО ..., уз накнаду. Тачком 2. утврђена је укупно утврђена накнада за претварање права коришћења у право својине, укупна обавеза плаћања и начин плаћања. Тачком 3. одређено је да ће, након правоснажности, решење представљати извршни наслов за упис права својине у РГЗ-Служба за катастар непокретности Ириг.

Тужбом поднетом Управном суду преко пуномоћника, дана 03.03.2017. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог јер није правилно примењен закон и стога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању. Навео је да је у жалби указао да је у конкретном случају, поступајући орган био у обавези да примени Закон о планирању и изградњи. Такође, да чак и у ситуацији да се као релевантан има применити Закон о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, у конкретном случају има места примени члана 7. став 1. и став 4. поменутог закона. Истакао је да се у образложењу оспореног решења правилно наводи да је тужилац предметну парцелу стекао по основу уговора о купопродаји покретне и непокретне имовине. У том смислу, с обзиром на садржину одредбе члана 1. став 2. тачка 1) Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, сматра да се у образложењу селективно цитира члан 1. став 2. тачка 1) Закона и не наводи се и не образлаже чињеница да тужилац није лице које је приватизовано на основу закона којим се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак, нити је правни следбеник таквог лица. Такође сматра, како је тужилац правно лице основано дана 04.08.2004. године, од стране оснивача „ББ” ..., ..., са 100% удела, које је по основу купопродајног уговора стекло катастарску парцелу бр. .../..., уписану у лист непокретности бр. ... КО ..., то се у конкретном случају нетачно наводи да нема места примени члана 102. Закона о планирању и изградњи, а који предвиђа да се право коришћења на грађевинском земљишту претвара у право својине без накнаде. Цитирајући члан 102. став 3, 9. и 10. овог закона, навео је да Закон о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, који је ступио па снагу 28.7.2015. године, је донет у складу за чл. 102. став 10. Закона о планирању и изградњи како би уредио оне ситуације које је Закон о планирању и изградњи оставио неуређеним, а наводе се у члану 102. став 9. Закона. Дакле, Закон о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту, таксативно набраја субјекте којима припада право коришћења на грађевинском земљишту, односно на одређеној парцели, а уколико није реч о неком од субјеката из члана 1. став 2. Закона, треба применити могућност конверзије применом Закона о планирању и изградњи, без обавезе плаћања накнаде. Међутим, преузимање није потпуно идентично, бар кад је реч о првој категорији субјеката, па је нова формулација спречила раније недоумице на шта

се мисли када се помињу лица на која се примењивао стечајни и извршни поступак и сада је извесно да се мисли само на правна лица која су приватизована, било да је то учињено у поступку предвиђеном неким од закона којим је била уређена приватизација, било да је то учињено у стечајном поступку или у извршном поступку. Такође, потребно је да се правно следбеништво извлачи из статуса претходника и следбеника, а не из правног посла, што даље имплицира да правно следбеништво мора постојати сходно статусним променама у смислу Закона о привредним друштвима, али не и по основу куповине непокретности, па чак ни по основу улагања непокретности у основни капитал друштва, куповине удела или акција и слично. Указао је, када је у питању накнада која се плаћа за конверзију, да Закон предвиђа неколико основа по којима се висина накнаде може умањити, а као један од услова се наводи умањење по основу положаја земљишта. Сходно Закону о регионалном развоју и Уредби о проценту умањења тржишне вредности грађевинског земљишта за недовољно развијене јединице локалне самоуправе, општина Ириг налази се у III групи развијености, тј. степен развијености наведене општине је од 60%-80% од републичког просека. Такође, из изреке ожалбеног решења укупно утврђена накнада за конверзију није умањена и у складу са чл. 7. Закона, уз образложење да је у питању изграђено, а не неизграђено земљиште. Међутим, с обзиром да је у конкретном случају на једном делу земљишта изграђен објекат, то не може довести до закључка да се цело земљиште сматра изграђеним. Тужени, иако је на то тужилац указао у жалби, није узео у обзир члан 6 став 2. наведеног Закона јер тужени у оспореном Решењу не наводи овај члан, нити образлаже из ког разлога је нашао да у конкретном случају нема места примени те одредбе. Предложио је да Суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције тако што ће поништити оспорено решење и усвојити захтев тужиоца и утврдити право на претварање права коришћења на грађевинском земљишту у државној својини на изграђеном грађевинском земљишту означеном као катастарска парцела бр. .../..., уписане у лист непокретности бр. ... КО ... без накнаде и тужени обавезе да тужиоцу надокнади трошкове поступка колико буду износили или да тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. На усменој јавној расправи, тужилац је преко пуномоћника у свему остао при наводима истакнутим у тужби посебно истичући да је било услова за примену чл. 102. Закона о планирању и изградњи, односно о конверзији права коришћења у право својине без накнаде. За потврду свог става, у прилог навода тужбе приложио је решење Општинске управе Одељења за урбанизам и грађење општине Рума, бр. 463-16/2018 од 20.12.2018. године, којим је у сличној правној ситуацији одбачен захтев тужиоца који се односи на другу катастарску парцелу због ненадлежности. Предложио је да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење или одлучи у спору пуне јурисдикције и утврди право на конверзију без накнаде. Трошкове је захтевао за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, за приступ на расправу у износу од 31.500 динара и за судске таксе за тужбу и пресуду, са законском затезном каматом.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Заинтересовано лице Република Србија, преко законског заступника Државног правобранилаштва, Одељење Нови Сад, је у одговору на тужбу навела да је оспорено решење у свему донето у складу са законом и на бази правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања. Истакла је да су потпуно неосновани наводи тужиоца да је тужени као другостепени орган незаконито одбио жалбу тужиоца, те да тужилац не спада у круг лица из члана 1. став 2. Закона о претварању права коришћења у право

својине на грађевинском земљишту уз накнаду, а имајући у виду да је тужилац предметну непокретност стекао теретним правним послом у стечајном поступку, те да у конкретном случају нема места примени члана 102. Закона о планирању и изградњи. Сматра да је тужени правилно поступио, када је одбио жалбу у делу који се односи на износ накнаде коју је тужилац дужан да плати, јер је поступајући првостепени орган, такође правилно применио члан 8. став 2. Закона и одредио да се утврђена накнада може умањити само за износ тржишне вредности земљишта за редовну употребу објекта. Опреза ради, истакла је приговор неблаговремености тужбе. У случају да суд приступи одлучивању о тужбеном захтеву и поред изнетих приговора, тужбени захтев је неоснован, јер је тужени орган у целини спровео поступак у складу са важећим прописима, док је оспорено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања уз правилну примену материјалног права. Разлоге из спорне одлуке је у целини прихватила као своје. Предложила је да суд тужбу одбаци као недозвољену или неуредну, односно одбије као неблаговремену или неосновану, а туженој досуди трошкове овог спора сходно важећој Адвокатској тарифи са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Заинтересовано лице Општина Ириг, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Ириг у одговору на тужбу је навела да сматра, с обзиром да је предложени тужбени захтев тужиоца у поступку пуне јурисдикције неразумљив, да треба применити одредбе члана 25. Закона о управним споровима. Истакла је и да су наводи тужиоца нетачни и паушални и навела, да како је Законом о планирању и изградњи на јасан и недвосмислен начин прописано шта се сматра изграђеним, а шта неизграђеним земљиштем, није било основа да се примени члан 7. ст. 1. и 4. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду јер је у питању јединствена парцела на којој је изграђен објекат. С обзиром да је тужилац прибавио предметну имовину уговором о купопродаји са продавцем „Фрушка Гора”- ад у стечају, не може се применити члан 102. Закона о планирању и изградњи, већ искључиво Закон о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду. Тачни су наводи тужиоца да се општина Ириг налази у III групи развијености, међутим закон познаје могућност умањења по овом основу само за неизграђено грађевинско земљиште. Предложила је да Суд одбије тужбу као неосновану и тужиоца обавезе да плати износ од 30.000,00 динара за састав одговора на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 23.01.2019. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, бр. 111/09), у присуству тужиоца и његовог пуномоћника, а у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари и навода изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредаба члана 2, члана 33. став 1, члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног

решења, првостепеном органу обратио се тужилац, преко пуномоћника, захтевом за конверзију права коришћења у право својине на грађевинском земљишту у државној својини означеном као кат.парцела бр. .../... КО Првостепени орган је у спроведеном поступку нашао да је катастарска парцела број .../... КО ... уписана у лист непокретности број ... као остало грађевинско земљиште у државној својини, а као носилац права коришћења привредно друштво „АА” Д.о.о. ..., да је ово привредно друштво лице из члана 1. став 2. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, да грађевинско земљиште означено као катастарска парцела број .../... није предмет враћања, да је укупно утврђена накнада у износу од 13.252.400,00 динара за конверзију права коришћења у право својине на грађевинском земљишту означеном као катастарска парцела број .../... умањена по основу утврђеног земљишта за редовну употребу објеката из члана 8. Закона за износ од 5.160.400,00 динара, а тако утврђен износ (8.092.000,00) умањен је још за 30% по основу једнократног плаћања у складу са чланом 13. став 2. Закона, тако да обавеза плаћања износи 5.664.400,00 динара (процена тржишне вредности грађевинског земљишта означеног као кат. парцела број .../... КО ...), да није извршено умањење применом члана 7. став 1. Закона, јер је у питању изграђено грађевинско земљиште, а одредбе члана 7 став 1. односе се на неизграђено грађевинско земљиште, да није извршено умањење применом члана 7. став 4, јер подносилац захтева није доставио извештај вештака грађевинске струке, којим се утврђује да је подносилац захтева имао трошкове прибављања права коришћења на катастарској парцели број .../... КО ..., да приликом рачунања површине земљишта под објектима није обрачуната површина земљишта под трафо станицом и под помоћним објектом изграђеним уз објекат 1, а који се наводе у Извештају „ВВ” ... из разлога што нису уписани код РГЗ, СКН Ириг, односно што подносилац захтева није приложио доказе да су изграђени у складу са законом, односно уз одобрење надлежног органа, да подносилац захтева није уложио приговор на процену тржишне вредности грађевинског земљишта означеног као кат. парцела број .../... КО ..., Службе за финансије и утврђивање и наплату јавних прихода, Општинске управе општине Ириг, број: 05-436-1912015 од 27.11.2015. године у року од 15 дана од дана достављања наведене процене, као и да се није изјаснио о начину плаћања накнаде за конверзију у року од 15 дана од дана достављања обавештења Службе за заштиту животне средине и урбанизам број: 04-463-4/2015 од 30.11.2015. године. Првостепени орган је на основу наведеног, а у складу са чланом 14. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, донео решење као у диспозитиву. Одлучујући о поднетој жалби тужиоца, тужени је нашао да је „АА” Д.о.о. ... предметну парцелу стекло уговором о купопродаји покретне и непокретне имовине, закљученим дана 25. октобра 2005. године са АД „ГГ”- у стечају, ..., као продавцем, па је, имајући у виду да је овде тужилац предметну непокретност стекао теретним правним послом у стечајном поступку, оценио да је првостепени орган правилно утврдио да подносилац захтева спада у круг лица из члана 1. став 2. алинеја 1) Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, којим је прописано да су носиоци права коришћења на грађевинском земљишту лица која су била или јесу привредна друштва и друга правна лица која су приватизована на основу закона којима се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак и да у конкретном случају нема основа за примену члана 102. Закона о планирању и изградњи. Ценећи жалбене наводе, тужени је нашао да су без основа наводи жалбе који се односе на одређивање тржишне вредности непокретности, с обзиром на то да је она одређена у складу са актом Службе за финансије и утврђивање и наплату јавних прихода Општинске управе Општине Ириг број: 0543619/2015 од 27. новембра 2015. године, те да је утврђивање висине накнаде

извршено у потпуности у складу са чланом 3. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду. Тужени је нашао да је првостепени орган правилно утврдио да се утврђена тржишна вредност предметне катастарске парцеле може, у складу са чланом 8. став 2. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, умањити за износ тржишне вредности земљишта за редовну употребу објекта, а утврђена висина накнаде је, у складу са чланом 13. став 2. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду умањена за 30% по основу једнократног плаћања. Тужени је нашао да је првостепени орган правилно оценио да се умањење тржишне вредности не може извршити сходно члану 7. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, а оценио је неоснованим и наводе да појмовно није дефинисано шта се сматра изграђеним, а шта неизграђеним грађевинским земљиште, позивајући се на одредбе члана 90. став 2. Закона о планирању и изградњи, а како је увидом у препис листа непокретности број ... КО ... утврђено да су на кат. парцели број .../... изграђени објекти, то је несумњиво да наведена катастарска парцела има статус изграђеног грађевинског земљишта. Такође, како земљиште на парцели представља целину оценио је да се не могу прихватити наводи да површина која није заузета и на којој нису изграђени објекти представља неизграђено земљиште. Имајући наведено у виду тужени је сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано тужбом тужилац указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету јер су по оцени Суда, тим решењем повређена правила поступања прописана чланом 199. став 2. и чланом 235. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Одредбама члана 1. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду („Службени гласник Републике Србије”, бр. 64/15), прописано је да се овим законом уређују право и услови за претварање права коришћења у право својине на грађевинском земљишту за лица, носиоце права коришћења на изграђеном и неизграђеном грађевинском земљишту, на коме је као титулар права својине уписана Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, могућност заснивања закупа на грађевинском земљишту, као и друга питања којима се уређују односи настали претварањем права коришћења у право својине на грађевинском земљишту (став 1). Лица, носиоци права коришћења на грађевинском земљишту из става 1. овог члана су 1) лица која су била или јесу привредна друштва и друга правна лица која су приватизована на основу закона којима се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак, као и њихови правни следбеници у статусном смислу (став 2. тачка 1).

Одредбама члана 6. овог закона прописано је да се одредбе овог закона не односе на имовину купљену у поступку јавног оглашавања, по тржишним условима, која обухвата право својине на објекту са припадајућим правом коришћења на изграђеном грађевинском земљишту у складу са посебним законом, а пре закључења уговора о куповини имовине, односно дела имовине привредног друштва или другог правног лица у складу са одредбама закона којим се уређује приватизација, до дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, број 72/09), као ни имовину која је по окончаном поступку приватизације теретним правним послом стечена од субјекта приватизације, до дана ступања на снагу Закона о

планирању и изградњи („Службени гласник РС”, број 72/09), која обухвата право својине на објектима и право коришћења на грађевинском земљишту (став 2). У случају из става 2. овог члана примењују се одредбе Закона о планирању и изградњи у делу који се односи на претварање права коришћења у право својине на грађевинском земљишту без накнаде (став 3).

Одредбама члана 102. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 145/14), прописано је да се право коришћења на грађевинском земљишту, претвара у право својине, без накнаде (став 1). Право својине на катастарској парцели уписује се у корист лица које је уписано као власник објекта, односно објекта који се налазе на тој парцели, односно у власништву лица које је уписано као носилац права коришћења на катастарској парцели на неизграђеном грађевинском земљишту, осим за лица из члана 102. став 9. овог закона (став 3). Одредбе става 1. овог члана не примењују се на: 1) лица, носиоце права коришћења на грађевинском земљишту, која су била или јесу привредна друштва и друга правна лица на која су се примењивале одредбе закона којима се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак, као и њихове правне следбенике (став 9. тачка 1). Право и услови за претварање права коришћења грађевинског земљишта у право својине за лица из става 9. овог члана уређују се посебним законом (став 10).

Имајући у виду наведене одредбе Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду и Закона о планирању и изградњи, с једне стране, а са друге, да је тужилац стекао наведене непокретности Уговором о купопродаји ов. број 132/2005 од 25.10.2005. године, од привредног друштва у стечају као продавца, након оглашавања, дакле пре ступања на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, број 72/09), односно да је имовину стекао теретним правним послом од субјекта приватизације, до дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, број 72/09), која обухвата право својине на објектима и право коришћења на грађевинском земљишту, за сада нису дати јасни разлози зашто је тужилац лице које спада у круг лица из члана 2. став 1. тачка 2) Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, а то су лица која су била или јесу привредна друштва и друга правна лица која су приватизована на основу закона којима се уређује приватизација, стечајни и извршни поступак, као и њихови правни следбеници у статусном смислу. Ово имајући у виду наводе тужиоца да он није правни следбеник продавца у статусном смислу, као и да тужени није оценио жалбене наводе тужиоца да се у конкретном случају не примењује на тужиоца тај закон већ да се, пошто се ради о имовини сходно цитираним одредбама члана 6. ст. 2. и 3. истог закона, примењују одредбе Закона о планирању и изградњи у делу који се односи на претварање права коришћења у право својине на грађевинском земљишту без накнаде.

Стога одлука туженог о правилности решења првостепеног органа не садржи потпуне, јасне и правно утемељене разлоге, из којих произлази чињенични и правни закључак туженог органа да имајући у виду да је овде тужилац предметну непокретност стекао теретним правним послом у стечајном поступку, да стога он спада у круг лица из члана 1. став 2. алинеја 1) Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду, и да у конкретном случају нема основа за примену члана 102. Закона о планирању и изградњи, а што представља повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Сл. гласник РС”, бр. 30/10) у вези са чланом 235. став 1. истог закона,

којим чланом 199. став 2. је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Поред наведеног, тужени је доношењем оспореног решења повредио и одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку јер није оценио у потпуности све жалбене наводе тужиоца, пре свега у односу на примену одредбе члана 6. став 2. и 3. Закона о претварању права коришћења у право својине на грађевинском земљишту уз накнаду.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр.111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, тужени орган ће отклонити наведене пропусте и донети ново, на закону засновано решење, при чему је везан примедбама Суда у погледу поступка, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Имајући у виду исход спора, Суд је оценио да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је одлуку из става II диспозитива пресуде донео применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу досуђени трошкови на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара и трошкови заступања на јавној расправи од 23.01.2019. године, у износу од 18.000,00 динара, одмерени у складу са одредбама члана 4. и 15. и Тарифним бр. 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” бр. 121/12), као и судска такса за тужбу у износу од 390,00 динара и такса за ову пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно Тарифном бр. 28. и 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94, ...93/14, 106/2015). На досуђени износ од 36.790,00 динара, тужиоцу је сагласно одредбама члана 277. став 1, 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и „Службени лист СРЈ”, бр. 31/93,22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати („Службени гласник РС” број 119/12) и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране туженог органа, па до исплате, а не од пресуђења како је тужилац захтевао.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.01.2019. године, 8 У 3314/17

Записничар
Јелена Драгојловић, с.р.

Председник већа - судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP